

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
19 У.10852/11
04.10.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Н. М. из Б., Улица ... , стан..., против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионалног центра Б. број ... од ... године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 04.10.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионалног центра Б. број ... од ... године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале В. број ... од ... године, којим је тужиоцу за ... годину утврђен годишњи порез на доходак грађана у износу од ... динара.

У тужби поднетој Управном суду дана 05.10.2011. године и поднеску примљеном у овом суду дана 14.10.2011.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, истичући да је Влада Републике Србије закључком од ... године, незаконитим поступањем, изузела тужиоца, као носиоца јавно-тужилачке функције, од примене веће основице за обрачун плате од ... динара, тако да је његова плата у периоду децембар ... - јули ... године обрачунавана по ранијој основици од ... динара, која је такође утврђена закључком Владе Републике Србије од ... године, на који начин му је проузрокована штета у висини утврђеној правноснажном судском одлуком. Указује да је Врховни суд

Србије, као последња судска инстанца поступајући по ревизији тужене - Републике Србије, изјављеној против нижестепених пресуда, својом одлуком Рев. 3204/08 од 06.04.2009.године стао на становиште да је закључком Владе Републике Србије од ... године дерогиран законом уређени износ плата судија и председника судова прописан одредбама чл. 31. и 32. Закона о судијама, који се сходно примењује и на јавне тужиоце, а што се има квалификовати као незаконит рад органа, на који начин је тужиоцу проузрокована штета, коју је Република Србија у смислу члана 172. Закона о облигационим односима дужна да надокнади. Наводи да тужени орган стога погрешно тумачи одредбу члана 9. став 1. тачка 8. Закона о порезу на доходак грађана, када не прихвата исправку пореске пријаве и основицу за обрачун пореза обрачунава као износ досуђен на име накнаде штете правноснажном судском одлуком, што оспорено решење у том делу чини незаконитим. Сматра да износ досуђен судском одлуком представља накнаду материјалне штете, чији је основ неправилан-незаконит рад Владе Републике Србије, а њена висина је разлика у исплаћеним и платама које је требало исплатити да није било наведеног закључка Владе. Указује да порески орган погрешно закључује да износ од ... динара представља део тужиочеве зараде, у смислу члана 9. став 1. тачка 8. Закона о порезу на доходак грађана и да га треба опорезовати, јер је тумачио то као исплату зараде, по основу радно-правног односа, уместо да овај износ третира као накнаду штете, у ком случају би тужилац био ослобођен пореске обавезе на тај износ. Позива се на пресуду Управног суда 5 У 4498/11 од 30.06.2011.године, којом је тужба уважена и поништено решење туженог органа у идентичној ситуацији. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа у делу који се односи на обрачун пореза на доходак грађана за ... годину на износ од ... динара и у том делу врати туженом на поновни поступак.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета произлази да је на основу пореске пријаве за утврђивање годишњег пореза на доходак грађана за ... годину, првостепени орган на основу података из

службене евиденције и документације коју је тужилац доставио, утврдио да опорезиви приход у ... години износи ... динара, плаћени порез и доприноси на те приходе износе ... динара, да је остварени доходак износио ... динара, који по умањењу за износ неопорезованог дела прихода од ... динара представља доходак за опорезивање од ... динара, па по умањењу за износ личних одбитака од ... динара, сходно члану 88. став 1. тачка 1. и 2. Закона, пореска основица износи ... динара.

Тужени орган даље закључује у оспореном решењу да је првостепени орган правилно закључио да пореску основицу, сходно чл. 87. и 88. Закона о порезу на доходак грађана, чини зарада из чл. 13. - 14.б Закона, по основу радног односа, која је исплаћена тужиоцу од стране исплатилаца прихода Републике Србије – Владе Републике Србије и Тужилаштва за ратне злочине. Такође, првостепени орган је, сходно члану 55. истог Закона, у основицу за опорезивање укључио и исплаћени приход од ауторских права од стране исплатиоца прихода “Ц. за т. П. - СТР” за период од ... до ... године.

Према образложењу оспореног решења неоснован је навод тужиоца да део исплаћене зараде од стране Републике Србије – Владе Републике Србије, представља накнаду штете, која је по Закону о порезу на доходак грађана изузета од опорезивање, јер је исплаћена на основу пресуде Првог општинског суда у Б. XI П.бр.10793/07 од 01.04.2008. године. Тужени закључује да управо из приложене пресуде произилази да се Република Србија – Влада Републике Србије обавезује да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћених нето плата за период од децембра ... године до јула ... године исплати износ од ... динара, односно да се ради о заради.

Овакав закључак туженог органа не може се са сигурношћу прихватити као правилан, обзиром да тужени орган у образложењу оспореног решења не даје разлоге који упућују на одлуку каква је донета, односно на закључак да се ради о исплати зараде тужиоцу а не о накнади штете, како то произилази из пресуде Првог општинског суда у Београду..

Увидом у пресуду Првог општинског суда у Б. XI П.бр.10793/07 од 01.04.2008. године, која се налази у списима управног органа, који су достављени суду, се утврђује да је суд на основу изведених доказа као и налаза и мишљења судског вештака закључио да је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете, коју је тужени проузроковао у вршењу својих функција основан, при чему је тужени – Република Србија – Влада Републике Србије, одговорна на основу одредбе члана 172. Закона о облигационим односима и то за штету која је настала тако што је тужиоцу обрачуната исплата нижег износа нето плате од оне на коју је

по закону имао право. Суд у пресуди даље закључује да су за накнаду штете тужиоцу од стране тужене, у смислу члана 185. став 1. Закона о облигационим односима, а у вези члана 172. истог Закона, испуњени сви потребни услови, јер постоји узрочна веза између вршења дужности тужене и проузроковане штете, с обзиром да је штета наступила због незаконитог рада тужене као државног органа, који се манифестовао у поступању противно закону.

Из оваквог закључка и образложења пресуде Првог општинског суда у Београду произилази да је, у конкретном случају, основ за исплату износа од ... динара накнада штете по члану 172. Закона о облигационим односима, којом је прописано да је правно лице одговорно за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Управни суд налази да се из оспореног решења не може закључити на основу чега је тужени орган, позивајући се на наведену пресуду, закључио да се ради о исплати зарада односно накнада зарада које тужиоцу нису исплаћене у одређеном периоду у ... и ... години. Ово са разлога, што се пресудом не обавезује послодавац на исплату накнаде зараде у месечним оброцима, јер би у том случају изрека пресуде обухватала и обавезу послодавца да уплати порезе и доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање и осигурање за случај незапослености, што наведена пресуда не садржи.

Према садржају и правној природи пресуде, а обзиром да је утврђена накнада штете заснована на примени члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, произилази да се ради о накнади штете тужиоцу од стране туженог Републике Србије – Владе Републике Србије, по принципу одговорности послодавца због незаконитог рада, а накнада штете обухвата поред главног дуга и законску затезну камату на главни дуг, у складу са чланом 277. истог Закона, при чему се ни у једном делу наведене пресуде суд не позива на права и обавезе послодавца у смислу са одредбама Закона о раду.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да се законитост оспореног решења не може испитати, обзиром да оспорено решење не садржи разлоге који упућују на одлуку каква је донета у диспозитиву, посебно на основу чега је тужени орган, позивајући се на пресуду Првог општинског суда у Б., закључио да се не ради о накнади материјалне штете за коју постоји основ за ослобађање од плаћања пореза на доходак грађана у складу са чланом 9. став 1. тачка 8. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“ бр.24/01...31/09).

Како је на погрешно тумачење законске одредбе тужилац указивао у жалби

изјављеној против првостепеног решења, а тужени орган није дао правилне и потпуне разлоге прихватљиве за овај суд, којим би потврдио правилну примену законских одредаба у конкретном случају, то је са тих разлога суд нашао да је оспорено решење захваћено повредом правила поступка предвиђеним одредбом члана 235. став 2. у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на одлуку каква је донета у диспозитиву, на основу ког чињеничног стања и на основу којих доказа је таква одлука донета, што је у поновном поступку тужени орган у обавези да отклони имајући у виду изнети став суда у овој пресуди, након чега ће донети закониту и правилну одлуку за које ће дати потпуне и правилне разлоге који упућују на одлуку каква је донета.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав очигледо не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној управној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која је од утицаја на законитост оспореног решења, а коју је тужени орган дужан да отклони у поновном поступку одлучивања о жалби.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења пресуде обавезне за тужени орган, сагласно члану 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.10.2012. године, 19 У.10852/11

Записничар
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП